

CRTEZ: UROS TOSKOVIC

Damari

MILOVANA DANOJLICA

NEBINOVA BALADA

Zapalite mi vatru na grudima
U zaraznu užad udove okujte
Zakopajte me živog sa mrtvima
Kroz vlagu groba ropac moj ne čujte
Iznesite me do crnoga vrha
Razbijte kosti u najlepši darmar
Opet će, ko zmiija, iz zaspalog srha
Plavim plamenom da igra moj damar.

Reka je tamna rasvetani bog
Nadamnom Mesec rudnim brdom luta
Beskrajno daleko od jutra tvog
U lobanji je mesečina žuta
Razgrnte zvezde, tavan duge noći
Na gorskom sedlu rastočite samar
Ali i razbijen. O, opet će moći
Bezumnju igru da odigra damar.

Već imam korak i vid vedrog starca
— Fenjer zaklačen ispod noćnih voda
S konja na magarca, s magarca na jarca
Sutrašnjem vinu senka moja hoda
Gore su godine i svi nešto hoće
Ovde sam ja, rasturen u darmar
Ovde zri cveće, pršti zlatno voće
Igru sećanja igra luđi damar

Padajte, zvezde, u rosu, u travu
Devojko, obruč me pomračenja steže
Dodirni vidom ovu ludu glavu
— Duboka kiša crno lišće veže
Zar nikog nema da sledjenom kriku
Podari pramen, sedlo, zlatni samar
Svetleći plamenom zgaženome liku
— Samo bezumnju igru igra damar.

Zar imam samo ove ruke, zbilja
Pogružen korak, pogled ranog starca
Zar stvarno idem sumanut, bez cilja
Seljačka sveća jarca-živodarca
Zar nikog nema da zatrpa jamu
— Na mirnom moru očajava kramar
Gust od toplote, nasukan na kamu
Bezumnju igru igra svaki damar

Zapalite mi vatru na grudima
U čeličnu užad udove okujte
Zakopajte me živog sa mrtvima
Iz vlažnog groba ropac moj ne čujte
Jaučem, izrod, i sviram kroz zube
Jauču kosti, ječi sav moj darmar
Dva odojčeta u meni se ljube
I bezumnju igru igra svaki damar

EPILOG

Bude se umorni ljudi iz zore zinule, strašne
Mučno staju na noge, čude se kako su mali
A svi su oni, razroki, vekove prespavali
Očiju bezopasnih i kose meke, prašne

„Zaklinjemo vas kralju koja će da nas satire
Večnom plazinom mleka pod zvezdom čarolija
I zagonatkom grča, snegom zgašene vatre
Da vitko telo ne prestane nikad da se povija“

O treba da zazvoni sunčano sleme neba
Posle toliko noćiju, raščerečenih java
I da goli pod suncem, jedući parče hleba
Legnemo mirni i čili širinom zaborava

Jer treba verovati da će mrak pojesti mravi
Jer treba reći sebi: opet smo tu, i živi
Ja volim da slušam led pod suncem što se kravi
U tihim prepodnevima, pod nebom malo sivim

Ovaj nam vek ko žrvanj rebra i pleća mrvli
Pod hladnim spomenkom prevare čovek stoji
Prljava, rečna svetlost na mlečnom oknu se gnoji
Opet je lepo i krepko ljuljanje mlade krvi

Plavi vojnici sna otiru čelo borno
Raznost ustoka prošlost u zverišta crna
Svakome iz kose viri pupoljak rodnog trna
Sto traži radjanje novo, radjanje blagotvorno

Noćas se topli sneg i smrtna vatra veze
Prastari bol je od sebe za moju glavu viši
O poverujmo sebi, klici i mekoj kiši
Dignimo sami na nebo davno sklunute zvezde

